ÖTÖDIK FEJEZET.

A hernyó tanácsa.

A hernyó és Alisz egy ideig némán nézték egymást. Végre a hernyó kivette a szájából a pipát és bágyadt, álmos hangon megszólalt: — Ki vagy?

Ez bizony nem volt valami nagyon biztató kezdet. Alisz meglehetősen félénken válaszolt: — Én, én magam sem tudom tulajdonképpen, hogy ki vagyok ebben a pillanatban. Legfeljebb azt tudnám megmondani, hogy ki voltam, mikor ma reggel fölkeltem. Azóta azonban annyiszor megváltoztam!

— Hogy érted ezt? — kérdezte a hernyó sötéten. — Fejezd ki magad világosabban!

— Hiszen éppen az a baj uram, hogy nem tudom m a g a m a t kifejezni, — felelte Alisz, — mert látja, én nem vagyok *én*.

— Én nem látom, — mondta a hernyó.

— Félek, hogy nem leszek képes ezt jobban megmagyarázni, — szólt Alisz nagyon illedelmesen. — Először: én sem értem, másodszor: az embert nagyon zavarja, ha egy nap alatt olyan sokszor változtatja a nagyságát.

— Nem zavarja az embert, — szólt a hernyó.

— Kegyedet talán nem, — felelte Alisz. — De ha majd begubózik és bábbá változik, — mert biztos, hogy egy napon báb lesz kegyedből, — hogy azután megint mint lepke

folytassa életét, azt hiszem, egy kicsit csodálatosnak fogja találni mindezt. Vagy nem?

— Csöppet sem, — szólt a hernyó.

— Lehet, hogy a kegyed érzelmei másfélék, — viszonozta Alisz. — Én csak azt tudom, hogy é n n e k e m nagyon különös.